Kaas & Brood

voor Olofspoorters

Redactie: R.L. du Bois, J.H. Daams, L. Mulder, W. Nods
Redactieadres: R.L. du Bois, Schipbeekstraat 15'''(Z)

Administratie: F. Strik, Geleenstraat 59 '' (Z).

No 13 1 April 1954

Verschijnt buiten de vacanties op de eerste en vijftiende van iedere maand. Copy in leveren voor de vijf en twintigste en negende van iedere maand.

De bloemsgauwe lente daalde als een rente van de winter en liet veel weer boven komen dat sluierde in de aard van de econoom met literaire aspecten. Droog klinkt het maar hij ging heen. Op in hogere sferen is hij nu gezeten wars van alle koffie die zijn slapeloze nachten bruin deden dromen. Wij hebben hem vriendelijk uitgestoten. Niet met vreugde. Maar het moest. Node. Strompelend ging hij die avond heen niet wetend wat hem te wachten stond. Er zullen er meer volgen. C'est la vie, mais c'est jolie. Kaas kan gaan brokkelen en wormen zijn uit den boze. Brood wordt hard en slecht voor de tanden. Zelfs muizen stinken daar niet in. Vandaar dit alles. De laatste die vanavond met een loper binnenbrak was geen Uilespiegel die het feest verstoorde doch zijn jeugdig opvolger. Hij nam plaats, zei niets en trad in hem over zonder enige plichtpleging want het was zo. Hij is de jonge kaas geworden en het verse brood. Van Zeyst die, de gebarsten kaas vertegenwoordigt, zal van nu af zaligverklaard boven de redactie zweven. Wij geloven niet in zijn vleugels, ook niet in zijn vlerken, wel blijven zijn streken ons indachtig.

K & B

Ampel

Nu moet ik eindigen. De omroepgids
klapt dicht. Uw hoofd
wijkt niet meer in zijn eigen handen

Tussen mijn tanden de rijpe rouw
vergeef ik U en allen die hier woonden
zo was het niet bedoeld: Uw haar had zachter
Uw stem geruislozer willen zijn

Nu moet ik eindigen. Het eten valt mij zwaar

v.Z.

DIALOOG van een LOCOMOTIEF en een UITERWAARD

De locomotieven schuilen in dit jaargetijde onder de overkapping, velen bij elkaar. Hun bumpers zien er zo fragiel uit in het gele lamplicht. De lege treinen denken aan veel vroeger.

De uiterwaarden staan onder water. Voortvluchtige vogelschaduwen bedekken hun ogen. Zacht kabbelt de nacht aan willekeurige boomstriemen.

Verbijstering is de nacht. Laag schuiven de eerste vissen uit hun huis. De liefde van een locomotief voor een uiterwaard staat necromant beschreven.

Bkkr.

Programma voor April.

Wegens kennelijk gebrek aan belangstelling gaat het bezoek van de I.S.S. aan de Olofspoort niet door.

Dinsdag 6 April: Ledenvergaderingen.
Woensdag 7 April: C.M.C.

Vrijdag 9 April : Cetabever organiseert een lezing over binnenhuisarchitectuur

11-25 April : Paasvacantie

Adreswijzigingen:

Y. Passchier
Vorig adres: Veerstraat 17'
Nieuw adres: Zijdstraat 79, Aalsmeer.
Tel. K 2977 - 952.

Jeanne Anema
Vorig adres: Prinsengracht 461
Nieuw adres: Geleenstraat 59''

Jaap van den Bergh
Vorig adres: Churchill-laan 33
Nieuw Adres: Kloveniersburgwal 141''.

Ledenvergaderingen enige kennisgeving

Het bestuur heeft de eer de leden uit te nodigen tot het bijwonen van twee ledenvergaderingen, in aansluiting op elkaar te houden in de Groene Kalebas op Dinsdag 6 April a.s. des avonds om 8.15 uur.

I. Agenda: 1. Opening
2. Notulen
3. Statutenwijziging x)
4. Rondvraag
5. Sluiting.

x) Op de vergadering d.d. 26 Maart is de statutenwijziging niet aan bod gekomen, doordat het vereiste quorum niet aanwezig was. Dit punt is daarom nogmaals op de agenda geplaatst, en zal nu in ieder geval behandeld kunnen worden. Voor verdere inlichtingen zie laatste convo, waarin de praeses dit punt toelichtte.

II. Agenda: 1. Opening
2. Notulen
3. Ingekomen stukken
4. Bestuursmededelingen
a) verslag van de vergadering der B-kernen coördinatie commissie d.d. 2 Maart.
b) Verslag van de vergaderingen der ASVA Ledenraad d.d. 2 en 23 Maart jl.
5. Wat verder ter tafel komt
6. Bestuursverkiezing x)
7. Sluiting.

x) Aangezien de candidaten voor het nieuwe bestuur nog niet bekend zijn, kunnen ze hier niet vermeld worden. Ze zullen zo spoedig mogelijk op de wandkrant in de Groene Kalebas bekend gemaakt worden. Tegencandidaten zullen dien ten gevolge ook staande de vergadering ingediend kunnen worden, voorzien van de nodige handtekeningen.

Het zoogdier Ossip Ossipsen stapte uit bed. Het wijfje dat dat jaar voor zeven kleintjes had gezorgd, bleef nog wat nasnuffelen. Ossip zorgde voor beschuit en slappe thee.

De lente was bijna om. Soms dacht Ossip dat het nu wel tijd werd te verdwijnen. Maar een vreemde kracht weer hield hem, ofschoon hij wist dat het er toch eens van moest komen. Maar iedere dag weer stelde hij het uit. Hij merkte dat zijn wijfje iedere avond onrustiger werd, maar hij kon niet weg. Zo, zo zonder enig ritueel kon hij toch niet verdwijnen.

Andere jaren had hij altijd zonder meer zijn biezen gepakt. Hij wist dat ieder wijfje dat ook verwachtte, zelfs niet goed kon hebben dat hij na de geboorte van de jongen bleef, maar het leek wel of dit jaar alles anders was, anders dan vroeger. Hij maakte zichzelf soms wijs dat dit de liefde voor het leven was, maar aangezien dat bij zijn soort niet voorkwam, moest hij deze hypothese als onjuist verwerpen.

Toen kwam de dag dat hem de toegang tot het slaaphol geweigerd werd. Hij smeekte en zei dat ze dat toch niet kon doen, maar zij stak het hoofd in de staart en sliep in. Hij is treurig weggegaan. Later heeft hij haar nog eens geschreven, maar ze antwoordde niet.

Pas veel later heeft hij begrepen dat ze hem vergeten had.

dB

Amerika

ze zijn niet modern of romaans de huizen
ze zijn bing crosby
je vindt jezelf onder stars stripes en zo
in new york times
en marilyn monroe
zit met foster dulles te schaken
of luistert naar bartòk
en johnnie ray zegt cry
down town
home in america

j.b.c.h.v.

In Lopik woont een man die heeft familie in Wolfheze
Op hun gezag gelooft die man in parthenogenese
Zijn dochter profiteert ervan;"Pa is een suffie"zec ze
"Maar als hij dat niet geloofde zou ik hier niet lang
meer wezc".

INTROSPECTIE

Lopend langs de tegellijnen van de stad
Voelt hij zijn zwaar karkas bewegen
En alle weefsels halen langzaam adem in de regen
Ook de takken zonder knop of blad

Op de achtergrond bewegen dromen mat
ze zijn daarnet om kwart voor negen
in bed nog even snel aaneengeregen
Hij voelt in zijn jas een koele rekenlat.

DODE KAZEN

Nu van der Veer ons heeft verkracht
de kaas met broden heeft gesmoord,
rot Olofspoort weer langzaam voort
een losgeslagen dommekracht,

die vraagt: waar is ons geld gebleven?
Dat draait in moede hersenen
en slaat de prikkels op de verzenen.
Gij kunt bij bridge en brood alleen niet leven!

Johan den Turk

PALAEONTOLOGIE

Duizend uitgestorven olifanten.
Ze zijn de hefschroefvliegtuigen van het ijs.
Blauw zwerven ze door grotten van verstening
En rekken zich een weg uit hun kwartaire slaap.

Fossiele professoren uit recente tijden
Schuiven stenen als een dag en nacht uiteen.
Ze weten dat alleen een boek door boeken
En rust alleen door rusten wordt geleerd.

PIERRE ANJALOU.

DE VERDOEMDEN

Het beeld van Ta-Oert
Prijkt in de galerij
Het portret van het Nijlpaard
Hangt daar ook, terzij

De redevoeringen van het Grootkruis
Zijn gebonden in marokkijn
In de vochtige kelders
Rijpt de edelste wijn

Het fonkelend kristal
Kent daarvan de geur
Bij kaarslicht drinkt langzaam
Een oud Commandeur

Vergeten de aanklacht
Weerlegd het bewijs
Maar soms klinkt -vanwaar?-
Een gruwzame wijs:

"Het beeld van Ta-Oert
Prijkt in de galerij
Al wie het aanbidt
Zal eens worden als wij".

Op de macadamweg liep een man te fluiten. Hij had op het eiland zijn fluiten ontwikkeld tot een oorspronkelijk musiceren; soms, onverwacht, ontstond er een prachtige compositie. Misschien ben ik een genie, dacht hij wel eens, maar het deerde hem niet.

Hij liep te ver door, voorbij de open plek waar zijn vrouw het eten kookte. "Flipje", riep ze, "kijk toch eens uit, we gaan eten". Hij kwam terug en zoende haar. "Maar noem me niet Flipje", vroeg hij, "dat doet me denken aan Flipje het fruitbaasje met een lijf van bessen."

"Maar jij noemt me Sigma, en dat is helemaal geen naam."

"Dat is een symbool, net als jijzelf, dus je zou geen passender naam kunnen wensen."

Ze aten gepofte maïs, kip, en allerlei vruchten Toen ze klaar waren gooide Sigma de vaat in zee. Onder het eten hadden ze niet gesproken, maar nu keek zij Flipje aarzelend aan, en zei: "Er is slecht nieuws, Flipje."

"Hoezo", vroeg hij.

"Wel, ze komen dit eiland bezetten; het is strategisch belangrijk."

"Dan moeten we weg. Binnen een jaar is het hier een rotzooi van belang met barakken en cognac en fuifjes, misschien zelfs sportwedstrijden, en geen inheemse bevolking als afleiding. Ze zouden ons in de cantine zetten."

"Ik heb de instructeur opgebeld, hij zal tegen half drie op het eiland zijn."

"Dan zullen we maar naar de hangar gaan?"

Ze liepen langs de zee. In het begin had Flipje schelpen verzameld, later was hij tot de conclusie gekomen dat verzamelen een ziekte was. Gelukkig dat hij rust had op het eiland, anders zou hij er misschien toe gekomen zijn, een standaardwerk te schrijven. Pas na de verzamelwoede komt het bewonderen, en pas na het bewonderen de rust. Hij voelde zich nu thuis op het eiland.

Toen ze bij de trein kwamen, bleek dat ze een heel eind om moesten rijden, omdat op sommige plaatsen bomen tussen de rails gegroeid waren. Sigma reed de

lorrie, terwijl Flipje staarde naar het landschap dat zich ontrolde; de zee ontrolde zich ook wel, maar dat viel niet zo op.

In zijn geboorteland was er een trein die langs de afgelegen woning van zijn zwager reed. Doorgaans vijf maal per dag, dat wisselde en wanneer een passagier aan de bestuurder en het overige personeel een rondje aanbood, ging er tijd verloren. Men zei, dat een rijkgeworden smid de concessie gepacht had; de lijn was nooit rendabel geweest. Een conducteur woonde aan de lijn; met de eerste trein werd hij afgehaald, maar hij had de gewoonte, pas wakker te worden als hij de fluit voor zijn deur hoorde gillen, daarom gingen de anderen in afwachting van zijn komst een spelletje kaarten. De passagiers werden uitgenodigd om mee te spelen; het personeel was zeer bedreven, een boze passagier lieten ze winnen om zijn humeur te verbeteren, maar meestal hielden ze er wel aan over.

Flipje was er hulpconducteur geweest; hij logeerde bij zijn zwager, die een goed woordje voor hem had gedaan bij de directie. Hij verdiende weinig, maar hij deed ook niets, en de trein was geweldig; op rechte stukken haalde hij zestig kilometer. Eigenlijk was het een stoomtram, een van de weinige die het nog tegen de bussen uithielden. Flipje had heel wat geleerd in die trein, in de café's aan de haltes. Er waren twee wagenbestuurders, grijze mensen met schrale snorren, die veel wisten van godsdienst; dan de hoofdconducteur, die eens een dronkenman uit de trein had gezet, midden in het land; toen ze terugkwamen lag hij er te slapen, daarom namen ze hem weer mee naar het café waar hij zich zat had gedronken. Die hoofdconducteur verzamelde gegevens over geestverschijningen in de streek, maar de conducteur zei dat hij de meeste zelf bedacht. De conducteur was lui; wel werd hij elke morgen door de trein wakkergefloten, maar op den duur beviel hem dat toch niet: toen Flipje een jaar later kwam, was de conducteur weg, men had gehoord dat hij kunstschilder wilde worden. Nog een jaar later was de hele lijn opgeheven: de trein had een vrachtauto aangereden, doordat een signaal verkeerd stond; de directie moest veel geld betalen, en besloot er maar mee op te houden. De trein was toch kapot.

Sigma had de lorrie naar de hangar gereden. Een beetje geirriteerd vroeg ze, wanneer Flipje nú eens met dat fluiten op wilde houden. "Direct", zei hij, en sprong in het gras. De hangar was een grijze scheve kubus tegen het donkergroene bos, hij stond op invallen. De cementbanen rondom waren opgebroken door de sterke planten die er doorheen waren gegroeid.

Ze haalden de tuinmeubels uit een loods en zetten ze op het cement voor de hangar; thee was er niet, wel vruchtensap met zelfgebakken koekjes. In de verte ruiste de zee, een snel dichtgegroeid pad leidde er heen. In de schaduw van een grote palmboom voelden ze zich meer verzekerd van hun rust dan een Engelse lord tijdens zijn tea. Flipje vertelde nog eens hoe verlaten hij was geweest juist voor hij Sigma ontmoette:

"Ik beklom weer een rij van zandheuvels, en daarachter lag de zee, plotseling. In de woestijn had voór mij dagenlang niets anders de eentonigheid verbroken dan witgebleekte beenderen; ik wist niet of ze van dieren of van mensen afkomstig waren, en ik vroeg me af hoelang het zou duren voor ook de beenderen van mijn metgezellen wit zouden zijn geblakerd. Vreemd genoeg, was ik niet erg ontroerd. Zelfs had ik geen dorst, want die morgen had ik een van de schaarse oasen verlaten, waar goede vruchten waren en koel water, dat ik nog in mijn veldfles had. Alleen dacht ik aan het strand, waar ik vroeger met mijn jeugdvriendin zonnebaddebaadde; soms kochten we een ijsco. Ik haalde mijn opschrijfboekje voor de dag, met harde,geelbruine bladen, en ik schreef: "Thalassa!". Maar Xenophon was met tienduizend man en ik maar zo alleen. Ik vermoedde dat daar geen sche. pen zouden langsvaren; ik vroeg me af, wat latere ontdekkingsreizigers zouden denken, als ze mijn journaal met dat "Thalassa!" beëindigd zouden zien."

Flipje zweeg; over het pad van de zee kwam de instructeur, hij liep snel wiegend als kon hij ieder ogenblik ergens vanaf vallen, een nerveuze jongeman. "Goedag", riep hij al, "wat is het warm, hé?"

Ze groetten terug. "Wat wilt U drinken", vroeg Sigma, "alleen vruchtensap hebben we, maar in verschillende smaken." Hij koos het rode.

"Wat nu", zei hij, "met die situatie. U wilt hier toch niet blijven?"

"Natuurlijk niet", antwoordde Flipje. "U heeft altijd gezegd dat we in een dergelijk geval op U konden rekenen; dus het woord is aan U."

"Laat ik U iets vertellen", sprak de instructeur "Een vriend van me had een oom, waarvan de familie al twee jaar niets gehoord had. Hij was wel een eenzelvig man; hij woonde ook ergens in een woest heuvelland, en wilde zoveel mogelijk met rust gelaten worden maar mijn vriend ging nu toch eenspoolshoogte nemen. Hij vond hem vermoord, in een lezende pose tussen een soort artistieke opstelling van boeken, slagwapens en een wandkleed; hij was door het hoofd geschoten, en met de tijd had de artistieke groepering een vrij macaber beeld aangenomen. Er lag een nota bij, gedateerd bijna twee jaar geleden, die overschrijving vroeg van een vergoeding voor arbeid, reiskosten en artistieke opleiding."

"Overschrijving waarop?", vroeg Sigma.

"Op een bepaald gironummer. Dat bleek het nummer te zijn van een pianist bij een dansorkest, die kort tevoren zelfmoord had gepleegd."

"Een onwaarschijnlijke geschiedenis", vond Flipje, "maar als het waar is, moet die pianist gek zijn geweest."

"Ongetwijfeld. Ik wilde het verhaal gebruiken ter illustratie van wat U te wachten staat, als U hier blijft en de landing afwacht."

"Dat betwijfel ik; men zal ons waarschijnlijk niet als inheemsen beschouwen, eerder als pioniers. Maar onze rust zijn we in ieder geval kwijt, daarom moeten we weg."

Sigma bood de instructeur nog een glas vruchtensap aan, dat hij gretig accepteerde, en vlug dronk. "Allons", riep hij daarna uit, "we gaan aan het werk!"

De hangar was een donkere, holle ruimte, veel groter dan hij van buiten scheen, en veel solider gebouwd ook. Het electrische licht functionneerde; de

beide mannen liepen naar een zorgvuldig afgedekt voorwerp in een hoek. De zware dekkleden en de pakken glaswol beschermden een lange, slanke raket, die plaats bood aan twee personen; dat was voldoende, de instructeur zou per boot teruggaan, zoals hij gekomen was.

De instructeur haalde een handle over, waardoor het dak openschoof; het daglicht sloeg naar binnen en doofde de lampen. Flipje kroop in de raket en bestudderde het dash-board; machtig ingewikkeld was dat, met honderden wijzers en meters. "Nu zal ik U dan even de bediening van de instrumenten uitleggen", zei de instructeur. "Het is trouwens heel gemakkelijk."

Na een half uur liet hij Flipje een proefvlucht maken; hij sloot de kap zorgvuldig en draaide aan een paar knoppen. "Starten maar!", riep hij

Zenuwachtig verrichte Flipje de handelingen die hij zich meende te herinneren. Het resultaat was een geweldige schok, alle lichten in de cabine gingen uit. De instructeur brulde: "Fout!! Totaal fout! U hebt in de eerste seconde zevenhonderd fouten gemaakt!"

"Wat nu", zei Flipje.

"Nu niets meer", zei de instructeur. "U bent op het ogenblik een snel verdampend wolkje in de lagere stratosfeer."

"En U?"

"Inderdaad, het was maar een grapje, de motor was in het geheel niet ingeschakeld."

"En de schok dan?"

"Trucs. Deze raket was oorspronkelijk een link-trainer hij vliegt overigens goed, goed genoeg om U over te brenge Waar wilt U eigenlijk heen?"

"Naar een ander onbewoond eiland; we moeten dat met Sigma bespreken."

Ze sloten de hangar en gingen weer op het terras zitten.

"Wilt U nog vruchtensap?", vroeg Sigma.

"Graag", zei de instructeur.

"En jij, Flipje?"

"Ook graag; die gele."

v.Z.